

PHẦN 28

Ed Sloane và Priscilla Parker đang cùng chờ Rick đến. Phòng chờ đợi tại Harding Manor cực kỳ tiện nghi. Toà nhà này, trước đây của tư nhân, giờ đã trở thành một trung tâm cai nghiện được thành lập nhờ vào sự hiến dâng của một cặp vợ chồng mà đứa con trai duy nhất của họ đã chết vì sử dụng ma túy quá liều.

Các ghế bành và ghế dài được bọc bằng vải hoa xanh lơ và trắng trong khi tường và thảm thì vẫn mang màu xanh trong nguyên thủy và hiền nhiên là những kẻ đến đây để chữa trị cái thói hư tật xấu của họ đều phải bỏ ra một số tiền khổng lồ.

Tuy vậy, trong chuyến đi từ Greenwich đến đây, bà Parker đã cho ông biết là hơn một nửa số bệnh nhân tại đây đc chữa trị miễn phí.

Bây giờ bà ta cắt nghĩ một cách lúng túng.

- Tôi biết ông đang nghĩ gì về đứa con của tôi. Nhưng ông không thể nào biết là vẫn có một khía cạnh tốt và hứa hẹn nơi con người nó. Rick có thể thành đạt trong cuộc sống. Tôi biết là nó có thể làm được chuyện đó. Cha nó lúc nào cũng nuông chiều nó quá mức, luôn xúi giục nó không cần phải tuân theo bất cứ một kỷ luật nào dù cho đó là chuẩn mực tối thiểu. Kể từ ngày mà Rick có rắc rối với ma túy tại đại học, tôi đã van xin ông chồng tôi để cho Rick phải gánh chịu hậu quả các hành động của nó. Thay vào đó, ông ta quyết định trả tiền. Đúng ra Rick có thể kết thúc việc học của nó đấy. Nó rất thông minh nhưng lại không bao giờ chịu chuyên cần trong việc đó. Ông hãy nói cho tôi biết một thằng nhỏ mười bảy tuổi cần đến một chiếc xe hơi Mercedes thể thao làm gì chứ? Rằng một đứa con trai nào vào tuổi đó mà ăn xài không tiếc tiền chứ? Rằng một thanh niên phải học cách cư xử như thế nào cho phải lễ khi cha của nó phải hoá trang cho người tình nhân của ông ta thành một người hầu để đưa vào ngay trong căn nhà của mình?

Sloane nhìn vào cái lò sưởi bằng cẩm thạch Ý, chăm chú đến các hoa văn được chạm trổ trên đó.

- Hình như bà đã gánh chịu nhiều nỗi buồn từ lâu rồi thì phải, thưa bà Parker? Có lẽ nhiều hơn mức bà có thể chịu đựng.

- Tôi không còn cách nào để lựa chọn. Nếu như tôi bỏ đi, tôi sẽ mất thằng Rick của tôi. Nhưng khi ở lại, tôi nghĩ sẽ làm được một cái gì đó có ích hơn. Và việc tôi đang ngồi đây để tiếp chuyện ông đã chứng minh là tôi có lý.

- Nhưng tại sao chồng bà lại thay đổi ý kiến về Rick?- Sloane hỏi.- Chúng tôi biết là cách đây khoảng năm năm, ông ấy đã ngưng việc chuyển tiền vào trong tài khoản tiền trợ cấp của nó rồi mà? Lý do gì khiến ông ta làm chuyện đó?

- Rick sẽ nói cho ông biết.- Bà nghiêng đầu qua để thì thầm.- Toi nghe tiếng của nó đó. Nó đã đến rồi kìa. Ông Sloane, nó gặp nhiều rắc rối lắm phải không?

- Ồ không nếu như nó vô tội, bà Parker ạ. Nhưng nếu như nó không chịu hợp tác... Chính nó phải quyết định lấy thôi.

Sloane lặp lại các lời nói trên cho Rick nghe trong lúc bắt anh ta ký vào giấy thông báo cho anh biết các quyền lợi của mình. Hình dáng của Parker còn làm cho ông ta ngạc nhiên. Từ lúc gặp anh ta lần sau cùng, chỉ mười ngày trước đây thôi. Anh ta đã hoàn toàn thay đổi. Khuôn mặt anh ta đã tiêu tụy và tái xanh, hai quầng thâm bao quanh đôi mắt anh ta. Một đợt chữa trị cai nghiện không hề là một cuộc giải trí, Sloane tự nhủ, nhưng tôi không nghĩ đó là lý do duy nhất.

Parker trả lại mẫu in có chữ ký của anh ta.

- Thế ông muốn biết những gì, thưa ông thanh tra?

Anh ta ngồi cạnh bà mẹ trên chiếc ghế dài. Sloane thấy bà đưa tay ra rồi nhẹ nhàng đặt nó trên bàn tay của đứa con bà.

- Tại sao anh đã sai Curtis Caldwell (chúng ta sẽ gọi hắn như thế bởi vì đó là cái tên mà hắn đã sử dụng)- đến nhà của Isabelle Waring?

Mồ hôi bắt đầu rịn thành giọt trên trán của Rick trong lúc anh trả lời.

- Tại công ty chúng tôi...- Anh ta ngừng lại và nhìn sang mẹ của mình...hay nói cho đúng hơn là tại công ty của bố tôi, thông lệ buộc phải kiểm tra lý lịch của mọi người khách trước khi đưa một người khách có khả năng mua đi xem nhà. Và mặc dù đã làm như thế nhưng cũng không tránh được các người hiếu kỳ, nhưng ít ra họ cũng thuộc tầng lớp chúng tôi quan tâm.

- Anh muốn nói là họ đủ khả năng mua căn nhà mà anh dẫn họ đi xem phải không?

Rick Parker gật đầu.

- Ông biết sự hiện diện của tôi tại nơi này. Tôi là một thằng nghiện. Đó là tật xấu rất tốn tiền. Và nếu như tôi không đủ khả năng cần thiết, tôi bắt đầu mua thiếu. Mỗi lúc một nhiều hơn. Vào đầu tháng Mười, tôi nhận được điện thoại của người bán chịu cho tôi, bảo là có một người nào đó muốn tôi dẫn đi coi căn hộ đó. Ông ta còn nói người khách này có thể không có dáng vẻ của một người khách mua nhà bình thường, nhưng nếu như ông ta thích căn hộ đó, mọi chuyện sẽ êm xuôi cho tôi.

- Ông ta có đưa lời hăm dọa nào không trong trường hợp anh từ chối?- Sloane đặt ra câu hỏi.

Rick Parker gãi đầu.

- Ông nghe đây. Tất cả những gì tôi có thể nói cho ông biết là tôi không có quyền thoái thác. Đương nhiên là người ta không yêu cầu tôi ra ơn mà chỉ bắt tôi phải làm gì mà thôi. Vì thế tôi phải dựng đứng cả một câu chuyện. Công ty của chúng tôi vừa bán được nhiều căn hộ đồng hữu chủ cho các luật sư của văn phòng Kellerm Roland và Smythe, khi nhân viên của họ được chuyển chuyên đến Manhattan. Vì thế tôi mới bịa ra cái tên Curtis Caldwell và nói là hắn thuộc văn phòng luật sư trên. Không ai tìm hiểu xa hơn nữa. Đó là tất cả những gì tôi đã làm!- Anh ta nói to tiếng.- Không gì hơn. Tôi đoán chắc là hắn ta có cái gì đó mờ ám, nhưng không bao giờ nghĩ là hắn nguy hiểm đến mức đó. Nhưng khi Lacey Farrell cho tôi biết là hắn đã giết chết mẹ của Heather, tôi thật sự không biết phải làm gì nữa.

Sloane ghi nhận cái giọng thân mật mà anh đã dùng khi nhắc đến Heather Landi.

- Được rồi. Bây giờ anh hãy nói chuyện gì đã xảy ra giữa Heather Landi và anh?

Sloane thấy bàn tay của bà Priscilla Parker bóp nhẹ bàn tay của đứa con trai mình.

- Con phải nói thôi Rich à,- bà khuyên thật nhỏ nhẹ.

Parker nhìn Sloane trân trân. Vẻ bối rối hiện rõ trên bộ mặt của anh ta không giả tạo chút nào.

- Cách đây gần năm năm, tôi làm quen Heather. Cô ta đang tìm cho mình một căn hộ trong khu West Side. Tôi bắt đầu đi chơi với cô ta. Cô ta thật sự là một cô gái...đẹp, vui vẻ và có đầu óc hài hước.

- Anh có biết Jimmy Landi là cha của cô ta không?- Sloane cắt ngang.

- Biết tôi rất thích cái tình thế này. Có một đêm ông Jimmy đã cầm tôi bén mảng đến nhà hàng của ông ta vì tôi say rượu. Tôi thù ghét ông ta thậm tệ. Tôi không quen với chuyện người ta từ chối tôi bất cứ điều gì. Giống như thể cái ngày mà Heather muốn huỷ bỏ cái hợp đồng mua bán mà cô ta đã ký cho căn hộ ở đường 77 phía Tây, tôi thấy đây là một cơ hội tốt để cho tôi đùa chơi đôi chút, một cách gián tiếp trả thù Jimmy Landi.

- Cô ta có ký hợp đồng mua bán sao? - Một hợp đồng đúng với thủ tục. Sau đó cô ta có trở lại gặp tôi, hoảng sợ thấy rõ. Cô ta vừa mới biết là bố cô ta đã

mua một căn hộ khác trên đường 70 phía Đông. Cô ta năn nỉ tôi xé cái hợp đồng kia đi.

- Rồi chuyện gì đã xảy ra?

Rick không nói gì trong một lúc, chỉ ngấm nhìn đôi tay của mình.

- Tôi có bảo là tôi chỉ xé cái hợp đồng đó khi nào tôi được trả bằng hiện vật mà thôi.

“Thằng khốn nạn” Sloane thâm nghĩ: cô ta chỉ là đứa bé chân ướt chân ráo đến New York và thằng này nở lòng nào lại đi đối xử như thế.

- Ông biết không...- Rick nói tiếp nhưng Sloane có cảm tưởng như anh đang nói cho chính mình vậy...ngay lúc đó tôi cũng chưa hình dung được những gì mà tôi thật sự nghĩ về Heather nữa. Tôi chỉ búng tay và con gái liền chạy ùa lại. Heather không hề để ý đến việc tôi đang tán tỉnh cô ta. Tôi thấy câu chuyện này giúp tôi thực hiện được việc mà tôi đang muốn làm và với cơ hội này trả mối thù với cha cô ta. Nhưng vào đêm mà cô ta đến nhà tôi, cô tỏ ra thật sự hoảng hốt nên tôi quyết định không làm chuyện đó. Cô ta là một cô bé hết sức dễ thương mà tôi có thể đem lòng thương yêu. Và lại đó cũng là những gì đã xảy ra với tôi. Tôi biết là tôi đã tỏ ra rất lúng túng khi thấy cô ta. Tôi đã trêu chọc cô ta, làm cho cô ta oà khóc. Tôi mới bảo cô ta đi đi, nói là cô ta cần phải lớn thêm nữa trong khi tôi quá già đối với những đứa con nít. Tôi đã làm nhục cô ta đủ để cô ta vĩnh viễn rời xa tôi. Sau đó, tôi định gặp cô ta lại, gọi điện cho cô ta nhưng cô ta luôn tránh né.

Rick đứng lên và bước đến lò sưởi, giống như thể anh cần đến hơi nóng câu ngọn lửa.

- Trong đêm đó, sau khi cô ta đi rồi, tôi mới ra ngoài uống rượu cho đến say mèm. Khi tôi vừa rời khỏi một quán bar trên đường số 10 của khu Village, tôi liền bị lôi vào trong một chiếc xe hơi. Hai tên đã đánh tôi toì bời. Hai đứa đó nói là nếu như tôi không huỷ hợp đồng đó và để cho Heather yên thân, tôi sẽ không sống đủ lâu để ăn mừng lần sinh nhật tới của tôi. Tôi bị gãy hết ba cái xương sườn.

- Rồi anh có xé cái hợp đồng đó không?

- Ồ có chứ, thanh tra Sloane, tôi đã xé nó. Nhưng chỉ sau khi bố tôi hay biết đến sự việc và bắt ôi phải kể lại hết mọi chuyện cho ông. Chính công ty của chúng tôi đã bán căn hộ tại khu East Side cho Jimmy, mua cho Heather, nhưng các vụ này chỉ là chuyện vặt vãnh so với một giao dịch khác mà chúng tôi đang tiến hành. Ngay lúc đó ba tôi đang làm trung gian cho một vụ mua bán một miếng đất tại Atlantic City cho ông Landi. Nếu như ông ấy biết được cách tôi đã đối xử với Heather, bố tôi có thể mất vụ mua bán lên đến nhiều triệu đô la chớ

không chơi. Chính lúc đó bố mới bảo tôi phải thu xếp vụ đó cho xong nếu không tôi phải biến đi. Khi liên quan đến công việc làm ăn, ba tôi không cần biết tôi có là con ông ta hay không, xin ông đừng quên điều này. Nếu tôi phá hỏng các kế hoạch của ông ta, tôi phải hoàn toàn gánh chịu các hậu quả.

- Chúng tôi có một nhân chứng mà theo người đó Heather đã bỏ trốn khỏi khách sạn tại Stowe khi vừa thấy mặt anh, vài giờ trước khi cô ta chết,- Sloane nói cho anh ta biết bằng giọng đanh thép.

- Ngày đó tôi không hề gặp cô ta.- Rick trả lời với cái lắc đầu. Anh ta tỏ ra thành thực.- Những lần hiếm hoi mà chúng tôi gặp nhau, cô ta đều có phản ứng tránh xa tôi như hủi vậy. Chỉ tiếc một điều là không có gì có thể làm cho cô ta thay đổi cách cư xử đó được.

- Dường như Heather đã tâm sự với một ai đó và người đó đã ra lệnh cho anh ăn đòn. Có phải là bố cô ta không?

- Không đời nào!- Rick có một nụ cười gượng.- Để cho ông ta biết là cô đã ký hợp đồng mua nhà khác à? Ông đùa hoài! Cô ta không bao giờ dám làm chuyện đó đâu!

- Vậy là ai?

Rick trao đổi cái nhìn với mẹ mình.

- Con hãy nói đi Rick, - mẹ anh thúc dục dằng, bàn tay bà bóp nhẹ bàn tay đứa con.

- Bố tôi là khách thường xuyên của nhà hàng Landi từ ba mươi năm nay. Ông luôn tỏ ra chăm sóc đối với Heather. Tôi nghĩ chính ông ta đã sai thuộc hạ làm chuyện ấy.

Cuối cùng khi chuyến bay của cô cất được cánh vào lúc ba giờ chiều, Lacey không tham gia vào việc tán thưởng của các hành khách bằng các tràng vỗ tay. Cô ngồi thụt lõm xuống chiếc ghế và nhắm mắt lại, để cho nỗi hoảng sợ đáng chiếm lấy người cô tan biến dần. Cô ngồi ở giữa hàng ghế, một bên là một người đàn ông béo phì đang ngủ gà ngủ gật và còn ngáy nữa chứ- trong gần suốt thời gian mà chiếc máy bay chờ đợi, còn bên kia là một thanh niên đầy tham vọng không ngừng đánh trên bàn phím chiếc vi tính xách tay và thỉnh thoảng có gọi chuyện với Lacey.

Suốt ba tiếng đồng hồ chờ đợi, cô sợ chuyến bay sẽ bị huỷ bỏ, hoảng sợ trước viễn cảnh chiếc máy bay này phải rời bỏ đường băng để trở lại cổng lên tàu, phải đối mặt với Caldwell đến đây chờ đón cô. Nhưng cuối cùng thì họ

cũng đi được! Trong nguyên một giờ tiếp sau đó và cho đến khi chuyển bay hạ cánh tại Chicago ít ra cô sẽ được an toàn.

Cô vẫn mặc cái áo khoác và đôi giày thể thao của lúc sáng khi cô đến câu lạc bộ tại Edina. Cô đã nói ra hết mức chiếc giày bên phải nhưng vẫn để nguyên như thế vì cô sợ là không thể nào mang nó vô lại được. Cái mắt cá của cô đã sưng lớn hơn nhiều và những cơn đau nhức lan truyền trong chân đến tận đầu gối của cô.

Thôi mình đừng nghĩ đến nó nữa, cô thầm nói với chính mình. Mà còn may là vẫn còn sống để còn nhận biết là mày đang đau. Bây giờ mày phải lên một kế hoạch mới được.

Tại Chicago, cô sẽ đáp chuyến bay đầu tiên đi New York.

Nhưng rồi mình sẽ làm gì ở đó? Mình sẽ đi đâu? Chắc chắn là không thể nào trở về căn hộ của mình được, và cũng không thể về với mẹ và Kit nữa chớ. Mình sẽ đem nguy hiểm đến cho họ mất.

Vì vậy đi đâu bây giờ?

Cô đã mua một vé trả nguyên tiền bằng một thẻ tín dụng mang tên Alice Carroll. Bây giờ cô phải lấy một vé khác đi New York. Thẻ tín dụng của cô có mức giới hạn ba ngàn đô la và dường như nó không còn đủ để thanh toán các chi phí khách sạn tại thành phố New York. Ngoài ra, cũng rất có thể là khi hay tin cô mất tích, văn phòng ông tổng chương lý sẽ cố định vị cô nhờ cái thẻ tín dụng này. Nếu cô ở khách sạn, các nhân viên của Gary Baldwin sẽ ập đến vào ngay giữa buổi sáng. Ông ta có thể tổng giam cô về tội nhân chứng bỏ trốn.

Không! Cô phải tìm một nơi nào đó để ẩn mình, một nơi mà cô sẽ không đem nguy hiểm đến cho bất kỳ ai và có thể gợi ý cho người ta đến tìm cô.

Trong khi chiếc phi cơ bay ngang vùng Trung Tây đầy tuyết, Lacey cân nhắc các phương cách mà cô sẽ phải chọn. Cô có thể gọi Gary Baldwin và trở lại với chương trình bảo vệ nhân chứng. Người ta sẽ làm cho cô biến mất một lần nữa, sẽ phải trốn đâu đó trong bài tuần lễ trước khi được đưa đến một thành phố khác dưới một lý lịch hoàn toàn mới.

“Không đời nào, thà chết còn sướng hơn!- Cô tự nhủ”.

Lacey hồi tưởng lại sự diễn tiến của các tình huống đã đưa cô đến nơi này. Phải chi Isabelle Waring không cho phép cô đọc quyền bán căn hộ của Isabelle Waring. Phải chi cô nhắc máy điện thoại lên nghe vào cái đêm mà Isabelle gọi cho cô trước khi bị ám sát... Phải chi cô chịu nghe thì có thể Isabelle đã cho cô biết một cái tên nào đó. Bà ta có thể kể cho cô biết những gì bà đã khám phá

được trong cuốn nhật ký của người con gái của bà. Man... là từ cuối cùng mà bà nói. Nó có nghĩa là gì vậy? Dù sao thì mình cũng gần đến kẻ hoặc những kẻ núp đằng sau câu chuyện này. Quá rõ rồi! Có hai khả năng. Hoặc mẹ cô đã vô tình để lộ ra một chi tiết nào đó, hoặc một người nào đó có được từ phía cảnh sát một tin tức về mình. Có thể Swenson phải xin phép New York để chi một ngàn năm trăm đô la cho mình ghi tên vào câu lạc bộ Edina. Nếu như có sự rò rỉ tin tức từ cấp ông tổng chương lý thì cái tin đó có thể đến tai một người nào đó. Tuy nhiên tình huống này có vẻ khó có thể chấp nhận được. Vì có rất nhiều người đã hưởng cái chương trình bảo vệ nhân chứng nên người ta phải chọn hết sức kỹ và kiểm tra thật nghiêm ngặt các nhân viên phụ trách công việc này.

Còn mẹ cô thì sao? Tối hôm qua mẹ cô đã ăn tối với Alex Carbine, cô nhớ lại. Mình rất thích Alex. Ông ta tỏ ra thật tuyệt vời vào cái đêm mà Bonnie bị thương. Nhưng chúng ta thật sự biết được những gì về ông ta? Lần đầu tiên mà mình gặp ông ta trong bữa tiệc mà Jay và Kit thết đãi, ông ta có nói là đã gặp Heather.

Jay cũng có thể quen biết với Heather nữa chứ, một giọng thì thầm nơi tai cô. Anh ta đã chối. Nhưng vì một lý do thầm kín nào đó, khi tên Heather được nêu ra, anh ta có vẻ lúng túng và cố tình thay đổi đề tài nói chuyện.

- Mà đừng có bắt đầu nghi ngờ người chồng của Kit có dính dáng đến vụ này,- Lacey nghĩ lại.- Có thể Jay có vài tật xấu nhưng trên cơ bản anh ta là một người tốt và ngay thẳng.

Còn Jimmy Landi thì sao? Không, không thể nào là ông ta được. Sự đau khổ quá hiển nhiên trong đôi mắt của ông ta khi ông ta cầm lấy cuốn nhật ký mà mình đã trao.

Thế bây giờ nghĩ sao về cảnh sát đây? Cái văn bản gốc bị đánh cắp ngay sau khi mình giao cho họ. Và bây giờ Jimmy muốn biết coi có gì được viết trên các trang giấy không kể ở phần cuối cuốn nhật ký. Mình nhớ rất rõ các trang đó. Chúng đều dính đầy máu. Nếu như các bản đã biến mất trong tay cảnh sát, điều đó chứng minh là trong đó có một điều gì đó hết sức quan trọng.

Bản sao của mình hiện đang nằm trong túi xách thể thao của mình đây, để ngay dưới cái ghế trước mặt. Lacey muốn lấy nó ra xem nhưng lại thôi, vì cô muốn đọc lại nó mà không sợ bị một ai quấy rầy. Tên ngồi bên phải với cái máy vi tính xách tay giống như tuýp người thích góp ý và cô không nói bất cứ điều gì về chuyện này. Không với một ai hết. Ngay cả với người xa lạ nhất. Nhất là một kẻ xa lạ.

“Chúng tôi đang đáp xuống...”

Chicago rồi đây! Cô thầm nghĩ. Sau đó là New York. Về nhà mình.

Người nữ tiếp viên tiếp tục thông báo cho biết các lời dặn dò thường lệ trước khi nói thêm- “Hãng Northwest chúng tôi lấy làm tiếc về sự chậm trễ do thời tiết gây ra. Quý vị có thể sẽ hài lòng khi được biết là tầm nhìn đã giảm đi nhiều hơn nữa sau khi chúng tôi cất cánh. Chuyến bay này là chuyến bay cuối cùng trước khi các chuyến bay khác được phép cất cánh, chỉ cách đây có vài phút”.

Như thế mình có hơn một giờ trước khi một người nào đó đuổi theo mình, Lacey nghĩ.

Nhưng sự an tâm với cái ý nghĩ này không kéo dài, thậm chí nó còn bị xua đuổi bởi một giả thiết khác. Nếu có một người biết hoặc suy đoán khi người đó lấy một vé đi thẳng đến New York và chờ cô tại đó không?